

BABIÄŒEKA KONEÄŒENÄŠ BABIÄŒEKOU?

ÄšterÄ½, 18 srpen 2009

Tak se nám po nÄ› jaké dobÄ› zase ozvala babiÄ›ka a touÄ›ila velice po babiÄ›kování. To nás lehce pÄ™ekvapilo, protoÄ›že p narození našeho syna se od tohoto zaslouÄ›ilého stavu velmi ráznÄ› distancovala.

"Řekněte mi Heleno, a hlavnÄ› ne babiÄ›ko," dÄ›la k nám v porodnici pÄ™im prvním spatřeniím vnuÄ›ka. "Řekněte mi, jak se mnÄ›, kdyÄ› jsem na ni nechápavÄ› hledÄ›la v údivu, Ä›že zaÄ›ala Petrovi vykat, kdyÄ› si uÄ› dávno pÄ™ed s potykali. NeÄ™íkala jsem jí ani Heleno, ani babiÄ›ko, ale mamí, tak jak jsem byla celé roky zvyklá. Petr jí Ä™íkal Heleno stejně jako pÄ™edtím, a pÄ™ed naším synkem jsme jí Ä™íkali babiÄ›ka a tÄ› se z toho, jak se ošívá. DoteÄ› nechápu, proč nechÄ›la být ani doma v soukromí babiÄ›kou, ven s malým stejnÄ› nechodila, hlídat ho nehlídala a vlastnÄ› dot marnÄ› pÄ™emýšlím, jak náš prvorozený vnuÄ›ka nazývala pÄ™ed kamarádkami, kdyÄ› jim ukazovala fotky. Jako vlastního syna ho rozhodnÄ› neprezentovala.

ObÄ›as nás pozvala na návštěvu a po dvaceti minutách se zvedla, Ä›že nás ráda vidÄ›la, ale Ä›že musí nahoru k sousedce ZdenÄ›, Ä›že mají domluvené karty. Nebo kostky. Nebo jen pokraťání a kafe. Nebo tÄ™eba nebyla doma vÄ›bec. Já mÄ›la za sebou dvouhodinovou cestu vlakem s malým PetÄ™íkem v košáru a neÄ› jsem staÄ›ila malého pÄ™ebalit, nakojit a vypít si horké kafe, uÄ› jsem zase valila zpátky. Ovšem ubÄ›hlo pár let a náš babiÄ›ka nebabiÄ›ka se rozhodla být tou nejbabiÄ›kovatÄ›jší babiÄ›kou. ČhtÄ›la si prý ko uÄ›ít toho skutečného babiÄ›kování. "DojeÄ› rychle sem, nÄ›co pro vás mám," volala do telefonu a nechÄ›la Ä™íct, c Prý pÄ™ekvapení. PÄ™ekvapení to bylo. OstatnÄ› jako vÄ›dy. Tak tÄ™eba vloni. Našemu dvanáctiletému synkovi dal k vánocím dárek vskutku nešekaný. DÄ™evÄ›né kostky. Takové ty polepené obrázky, které kdyÄ› se sloÄ›ily správnÄ›, tak se pak otÄ›ely celé Ä™ady nebo sloupce a postupnÄ› se skládaly další a další obrázky. A

plyšové medvÄ›da. MedvÄ›d pamatoval dobu pÄ™ed první světovou válkou a lítal z nÄ›ho moli. Kostky byly o nÄ›co mladší, ovšem krtek na nich byl notnÄ› oškaný. "Zdena dÄ›lala poÄ›dek ve sklepÄ›, jestli se mi z toho nÄ›co hodí, mám si to vzít, neÄ› to poletí do kontejneru. Tak jsem malému nÄ›co vzala." JeštkÄ›, Ä›že nevidÄ›la výraz na tvÄ™i malého, kdyÄ› ty dárky rozbalil. No, ale poÄ›d to bylo lepšší než ten balík oblečení pÄ™ Krimpenové kalhoty šervené barvy a holÄ›ičiho provedení spolu s umÄ›lohmotnými světíky a vestičkami jsem se neodvá zaneš ani do esésky, kde vÄ›tšina našeho starého oblečení konÄ›í. TakÄ›e tentokrát nás Ä›ekalo

pÄ™ekvapení. Malá Zuzanka dostala od babiÄ›ky, co uÄ› se nebála být babiÄ›kou a v obchodech hlasitÄ› vykřikovala, Ä›že vnuÄ›ka a Ä›že jí musí koupit nÄ›co výjimečného a nezapomenutelného, houpačku. A košárek s panenkou, která pÄ™i zmá bÄ™ička vydává divné zvuky jako smích (ten poznat neškaný), pláň (ten poznat škaný) a Ä™íká MÁMA a TÁTA. Kupodivu všchno bylo nové, nepoužité. StejnÄ› nový byl i zvláštní zápach linoucí se z pokoje.

"Voni, co? To jsou takové ty vonné tyčinky, dostala jsem je od Zdeny. Ona se teÄ› zajímá o tu éteriku." Uznale jsem pokývala hlavou a uvašovala, jestli se Zdena zajímá o erotiku nebo spíš esoteriku. Nebo jestli náhodou nechÄ›la mou matku vypudit z bytu. PÄ™iklonila jsem se nakonec k názoru, Ä›že cé je správnÄ›. Nová byla ale i skutečnost. Ä›že si moje matka nechala udÄ›lat nové zuby. Nasazovací. BohuÄ›el jí nesešly, pÄ™i kašdém pátém slovu se jí uvolnily a zÄ› staly na pÄ™l cesty v puse. Vyndala je a poloÄ›ila na kuchyňskou linku, hned vedle ZuzanÄ›ina dudlíku. Nemohla jsem odolat a hypnotizovala jsem je ošima v ošekávání, Ä›že kašdou chvíli skoší po dudlíku a pÄ™ekousnou ho vejpÄ™l. Jen má Zuzance nÄ›jak nevónly babiÄ›ičiny vonné tyčinky, dusný a tÄ›ký vzduch v místnosti, ale protoÄ›že to byly nÄ›jaké speci tak se nesmÄ›lo otevřít okno. Vyprchaly by jejich zázračné účinky stejně jako nÄ›jaké netešené kouzlo. Malá byla nervozní a pobekávala. Zkoušela jsem proto vytáhnout babiÄ›ku ven, Ä›že se pÄ›jdeme projít do parku a po mÄ›stÄ›.

KdyÄ› jsem pÄ™ihodila i kafe a cukrárnu, babiÄ›ka souhlasila. Zuby nechala ovšem doma, prý ji tlašiči a jsou na h TakÄ›e jsem jí rozumÄ›la kašdém pátém slovu a jen jsem hádala, o šem zrovna máti mluví. "Ta kouga je na ho..., ale kdyÄ› je na ni ta klama, tak muš být dobrá. Fi to namašou a dám do pufy a za ftr hodiny to zase povolí. Drahý to je jak pašane a na niš." Doškaný mi, Ä›že myšl fixační krém Corega na protézy. Po Ä›tvrt hodinÄ› matšina monologu jsem zaÄ›ala rozumÄ›t, co Ä™íká. I kdyÄ› nÄ›kdy to bylo hodnÄ› obtščné a nÄ›co jsem si domyslela. Doškaný jsme do pa jsem pÄ™ekvapená, jak to tu vypadalo hezky a upravenÄ›. Naposledy jsem tu byla jako dštkÄ› a to uÄ› je zatracenÄ› dávno. V t dobÄ› byl park zchátralý a restaurace v nÄ›m taky vypadala, Ä›že má nejlepšší roky za sebou. Dnes byly cesty upravené, vysypané pískem, Ä›živé ploty hezky sestšhnuté a na kolonádÄ› byly nové záhonky, vkusné a rozkvetlé.

Nové lavičky všokolo, restaurace se zahrádkou mála nový kabátek, vedle ní bylo dštské hÄ™iškaný a o kousek dšl jezírko s fontánou. Zuzanka usnula, aniÄ› stašila zachytit tu nášheru, ještkÄ› pÄ™ed vchodem do parku. Pustily jsme se po kolonádÄ› a já jsem se pÄ™ekvapená rozhlššela a vzpomínala, jaké to tu bylo tenkrát a jaké je to dnes. Máti udÄ›lala pár krokÄ› jaksi bokem. Ruce jí vyjely k pasu, chytla se za pásek u kalhot a v lehkém pÄ™eklonu čhtÄ›la odkvašit kamsi do buxusu. "Poškej a hlídej, máš se chce ššrat." Málem mi vypadly ošiči z dšlškÄ›. Snad si nechc ššpnout mezi ty zastščené keščky? Nemýlila jsem se, čhtÄ›la. HrÄ›za máš polila, aš mi naskošila hušičÄ›.

"Ješšičiškanýmarjá, mamí, ašš tÄ› to ani nenapadne. PÄ›jdeme tam k restauraci, tam uršitÄ› budou záchody." Ruce neustále v pohotovostní poloze u pasu, světšík lehce vyhrnutý nad nimi. "Já to nevydrššim. Máš se chce." SamozšejmÄ›, Ä›že vydrššela. Ale pÄ™edstava, Ä›že by si máti dššlepla mezi ty sestššhané keščky a jen tak mezi Ä™ potÄ™ebu v metr vysokém ššivém plotu, máš zanechala ve ššehu... KdyÄ› jsme prošly celý park, tak jsme s na zahrádku. Objednaly jsme si pro zaššatek kofolu na pití a já si dala ještkÄ› latté a zákusek. Máti zákusek nechÄ›la, prý si dá pohár. Servírka bleskurychle podala jídelní lístek. Máti mezišm provedla spodní ššelist zvláštní manévř, vypadalo to, jako by se bradou čhtÄ›la dotknout nosu. VÄ›dy, kdyÄ› nemÄ›la v puse zuby, tak to dÄ›lala. VlastnÄ› to dÄ›lala kašdou chvílku. Asi tak, jako kdyÄ› máte ššerstvÄ› vytrššený zub a nutí vás to jazyk ššřit do té mezery a prozkoum U máti to vypadalo, jako kdyÄ› chce napodobit kašera Donalda a udÄ›lala si z pusu kašeniš zobák. Dvakrát, tÄ™ikrát podudlala a zase vrátila ššelist zpátky. Mášla jsem dilema. Mám jí ššíct, Ä›že to nemá dÄ›lat? TÄ™eba si to neuvÄ›domuje. TÄ› to dÄ›lá automaticky a neví o tom. Nebo o tom ví a je jí to jedno, a pak se urazí. Dilema pÄ™i Hamletovské. Ä›ššiči neÄ™íct to udÄ›lala zase. Jsem zbabšlec, neÄ™ekla jsem jí to. Ani poté, co servírka odeškanýla, ani pozdšji. "Jé, to si nechte, dejte mi nÄ›jaký pohár." "Prosím, tedy si vyberte, máme velký výběř," usmála se servírka a profesionálnÄ›

https://www.kudlanka.cz Vytvořeno pomocí Joomla! Generováno: 17 July, 2024, 15:34

nalistovala stránku s poháry."„No nĀ›jaký mi dejte. MĀ› je to jedno." (MĀti se naklonila k servírce, jako by jí chtĀ›la nĀ›co pošeptat. „Já na to stejnĀ› nevidím, mám brýle na hovno.")„Tak já ti to pĀ™eĀ•tu," nabídla jsem se a jen jsem doufala, Ā›e jí servírka moc nerozumĀ›la, kdyĀ› stejnĀ› nemĀ›la ty zuby a nebylo jí rozumĀ›t. Výraz v servírĀ•mĀ› vyvedl z omylu. RozumĀ›la. Asi byla vycviĀ•ená v odeĀ•ítání šíšání.„Tak tĀ™eba tenhle," píchla má rukou doprostĀ™ed lístku.„TakĀ›e Rudou vášeĀˆ s griotkou."„No jo." Servírka odešla a máti se naklonila pro zmĀ›nu ke mnĀ›. „Co to Ā™íkala? Já jsem jí nerozumĀ›la."„No, ukázala jsi na Rudou vášeĀˆ s griotkou, tak jestli ho chceš."„Ale já nemám ráda griotku. No to jsem zvĀ›davá. Lepší by byl s jahodama." MĀvla jsem na servírku, jestli by to ještĀ› bylo moĀ›né zmĀ›nit objednávku na Jahodové potĀ›šení. MoĀ›né to bylo. Máti se napila kofoly a obdivnĀ› objela prstem vysokou skleniĀ•ku. Pak se spiklenecky rozhlédla, naklonila ke mnĀ› pĀ™es stĀ›l a na mĀ›j vkus aĀ›¼ pĀ™iliš nahlas zašeptala, Ā›e takov ještĀ› doma nemá. Ā›e by se z ní Pepoušovi dobĀ™e pilo. Znal jsem svou matku. To snad ne. „Ā› tĀ› to ani nenapadne, jestli se ti líbí, tak ti takovou koupím cestou domĀˆ." „Tak jo. Beru tĀ› za slovo." Toho jsem se bála. Co kdyby se jí náhodou ještĀ› zalíbilo tĀ™eba to dĀ™evĀ›né kĀ™esílko, ve kterém sedĀ›la, nebo nedej boĀ›e c Stále usmĀ›vá servírka pĀ™inesla mámĀ› jahodový pohár. Miska pĀ™ipomínala zmrzlinový kornout. „Takovou ještĀ› doma nemáme," dala se slyšet matka. DĀ›lala jsem, Ā›e neslyším. Usmívala jsem se. „To by se Pepoušovi líbilo, taková miska na zmrzlinu." „JasnĀ›, tak si ji mĀ›Ā›e zajít koupit, mají ji v Tescu." Matka udĀ›lala svou Ā•elistí zase ten kaĀ•ení zobák, a zasmála se. „Pepouš do Tesca nechodí, je to daleko, on tam pĀ›šky nedejde. To bys nás tam musela zavézt autem." Tesco je asi deset minut velmi pomalou chĀ›zí od matĀ•ina bytu. Tak jsem se rozesmála. Pepouš má asi stopadesát kilo. „Myslím, Ā›e by tam spíš mĀ›l chodit desetkrát dennĀ›, to by mu prospĀ›lo." „No, to by mĀ›l. Ale je dĀ›snĀ› línej. Za chvíli nebude uĀ› chodit vĀˆbec, ani se nezvedne z postele, jestli bude poĀ™ád tak línej a poĀ™ád tak hladovej." Dojedly jsme, dopily, prošly jsme se po mĀ›stĀ›, nakoukla jsem do pár obchodĀˆ, prošla se se Zuzankou kolem kašny a namoĀ•ily jsme si ruce v tryskající fontánce, to se jí moc líbilo, babiĀ•ka mezitím sedĀ›la o kousek dál na laviĀ•ce a postavila se za koĀ•árek. „Jak by mi to slušelo? To mi to sluší s koĀ•árkem, co?" zahalekala na celé námĀ›stí. „Tak si ji mĀ›Ā›eš povozit," zavolala jsem na ni a Zuzanka na babiĀ•ku zamávala. „Né, to né, jen si ji vez sama, já jsem ráda, Ā›e chodím," rychle odpovĀ›dĀ›la babiĀ•ka a pustila koĀ•ár. „JeštĀ› by se mĀ› to chytilo." No, Ā›e by v šedesáti? No nevím nevím. Ale dnes je pĀ™ece moĀ›né vše. Dojely jsme k ní domĀˆ, jsem Zuzanku do autosedaĀ•ky, naloĀ›ila jsem houpaĀ•ku a koĀ•árek s panenkou, zamávala babiĀ•ce a odjely jsme domĀˆ. KoneckoncĀˆ to bylo docela hezké odpoledne. Jen se mi hlavou honila jediná myšlenka. Co vlastnĀ› z toho všeho, co jsme dnes spolu zaĀ›ily, bylo to skuteĀ•né babiĀ•kování, kterého si chtĀ›la uĀ›ít? Líba